

Munk-Poulsen: Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag. Vi mener, at det er rigtigt, naar det i Bemærkningerne til Lovforslaget siges, at Sejlskibsfartens Vilkaar for Tiden ikke er tilnærmelsesvis de samme som de Vilkaar, Dampskibsfarten er undergivet, og at der derfor kan være god Grund for Staten til at træde hjælpende til ved at bidrage til at faa de Præmier, der skal ydes i Anledning af den forøgede Ulykkesforsikring, nedsat.

Samtidig med, at jeg anbefaler Lovforslaget, vil jeg rette en Henstilling til den højtærede Minister angaaende en Sag, som staar i nøjeste Forbindelse med denne. Det er mig bekendt, at der i Finansudvalget er ført Forhandlinger om, at Staten skulde træde til og yde en Understøttelse ved Siden af den Erstatning, der ydes i Anledning af Søfolks Død eller Invaliditet som Følge af de nuværende Krigsforhold. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister har ment, at dette Spørgsmaal skulde være løst ved det foreliggende Lovforslag. Det kan jeg neppe tro. Det forekommer mig, at den Stilling, hvori vor Sømandsstand for Tiden befinder sig under Udøvelsen af sit Erhverv, er af en saadan Art, at det er baade betimeligt og naturligt, at Staten viser sin Paaskønnelse. Det kan ikke nægtes, at det samfundsmæssig set er af den allerstørste Betydning, at vor Eksport og Import kan fortsættes nogenlunde i samme Grad som forhen, og vi kan heller ikke være blinde for, at hvis det skal ske, maa det under de nuværende Forhold udøves under særligt vanskelige og farefulde Former. Jeg ved vel, at Søfolk i betydelig Grad har faaet deres Lønning forbedret, og jeg ved ogsaa, at man er gaaet til højere Erstatning i Ulykkestilfælde, men alt det er kun, hvad der er ydet af de Selskaber, i hvis Tjeneste Søfolkene sejler. Men den Gerning, de udfører, er af en saadan samfundsmæssig Betydning, at det vilde være ret naturligt, at Staten her viste sin Paaskønnelse. Vi kan ikke være i Tvivl om, at naar Søfolkene gaar ud og forlader deres Familie under de nuværende Forhold, maa det være med ganske andre Følelser, end det har været tidligere. Selv om man altid har vidst, at Søfarten rummede sine Farer, der ikke kunde ligestilles med Farerne i andre Erhverv, maa man indrømme, at nu er Farerne saa store og Forholdene saa usikre, at det vil være med ejendommelige Følelser, en Sømand forlader sin Familie. Han maa, som Regel, gøre det under den Forudsætning, at han

maaske aldrig ser dem mere. Under Hensyn til den Følelse, der hersker i Hjemmet og Familien under Mandens Fraværelse under saa usikre Forhold, er der Opfordring til fra Statens Side at træde til og give Understøttelse til dem, hvis Forsørger omkommer, eller til Forsørgeren, hvis han bliver Invalid under Forhold, der har sin direkte Aarsag i Krigsforanstaltninger. Der er ingen Tvivl om, at en saadan Paaskønnelse fra Statens Side baade vilde opmuntre og glæde de paagældende, idet det vilde være et Bevis paa, at Staten havde Forstaaelse af den farefulde Stilling, hvorunder de for Tiden udøver deres Erhverv. Hvor stor en finansiell Rækkevidde dette kan faa, er det vanskeligt at sige. Den kan blive ret betydelig, men uoverkommelig kan Udgiften absolut ikke blive, thi hvis Faren bliver saa overhængende og Ulykkestilfældene saa jævnlige, at det i særlig Grad betyder meget for Staten, vil Søfarten meget hurtigt enten indskrænkes eller ophøre.

Hvad der her kan siges om Søfolkene, ved jeg godt, absolut ikke kan siges om det nærliggende Erhverv, Fiskeriet. Man maa jo sige, at Fiskerne udøver deres Erhverv fortrinsvis i egen Interesse, og man kan ikke sige, at det i og for sig direkte har nogen større Samfundsbetydning udover den Betydning, som ligger i, at en Stand ernærer sig eller søger at ernære sig ogsaa under farefulde Forhold. Derimod kan det siges om Fiskerne, at der neppe er noget Erhverv, der direkte har lidt saa meget under de nuværende Krigsforanstaltninger som netop Fiskeriet, derfor vil jeg meget anbefale, at man foruden at tage Søfolkene med under Ulykkesforsikringen ogsaa tager Fiskerne med. Det gør jeg af en Grund til. Søfolkene er tvangsforsikrede, det er Fiskerne ikke. De er kun forsikrede, for saa vidt de selv har sørget for deres Forsikring og ogsaa selv betaler den Del af Præmien, som falder paa dem. Jeg tror ogsaa, at den finansielle Rækkevidde for Fiskernes Vedkommende kun vil blive saa lille, at det ikke vil komme til at betyde ret meget for Staten, og der vil i en saadan Forsikring ligge en Paaskønnelse og Opmuntring for dem under de farefulde Forhold, hvorunder de nu maa udøve deres Erhverv. Jeg ved mig i Overensstemmelse med mit Parti, naar jeg her opfordrer den højtærede Indenrigsminister til at tage disse Forhold under Overvejelse og fremkomme med et Forslag i den Retning, jeg her har antydet. Jeg vil til Slutning sige, at jeg kun